

vidt det kunde antages, at Communens Bidrag vilde ophøre, naar den Sum, der var nævnt i Loven af 8de Marts 1856, var forbrugt, fik jeg det Svar af meget indflydelsesrige Medlemmer i det andet Thing, at de antog det for givet, at Staten da skulde udrede det Øvrige. Det er en Sag af meget stor Vigtighed for de omkringliggende Communer, fordi der er mange af dem, der bidrage hertil, som ikke kunne siges at have nogen Nytte deraf mere end enhver Anden. Jeg anseer det saaledes for aldeles uheldigt, at Skatter fortsættes paa den Maade, og det er min Mening, at hvad Staten i saa Henseende besatter sig med, det bør den foretage som Statsag. Jeg har ikke kunnet komme til nogen anden Betragtning af denne Sag, end at jeg anseer det for meget uheldigt, saafremt Regjeringen troer at kunne forsætte dette Arbejde for meget betydelige Summer, udover den Sum, der er nævnt i Loven af 8de Marts 1856, og ansee sig ved denne Lov bemyndiget dertil. Jeg vilde da finde det rimeligere, at Regjeringen kom med en ny Lov; thi det kunde jo i alt Fald mulig have til Følge, at saafremt man endelig vilde vedblive med en saadan partiel Beskatning, denne da kunde reguleres paa en billigere og rimeligere Maade, end hidtil er skeet.

Indenrigsministeren: Jeg er aldeles enig med den ærede Rigsdagsmand i, at hvis der var Tale om et betydeligt større Beløb, paa hvilket Udtrykket „circa“ ikke vilde passe, maatte man komme med en ny Lov. Jeg skal tilspie, at iøvrigt faaer denne Lov sin Fortolkning og Anvendelse gennem de aarlige Finantslove. Naar den ærede Rigsdagsmand har talt om sin særegne Mening, kan han vistnok med fulkommen Ret sige, at det er hans Mening, idet den vist ikke deles af mange Medlemmer her i Thinget, den Mening nemlig, at naar et almeenhøitigt Foretagende udføres, der dog er til særdeles Gavn for visse Egne, disse Egne

maa ikke skulle bidrage deres Andeel. At de i slige Tilfælde skulle hve deres Bidrag, er vistnok ganske rigtigt; om Principets Anvendelse i det enkelte Tilfælde kan der imidlertid være Tvivl, det skal jeg villig indrømme. Det forekommer mig imidlertid, at nu ere Mærene gaaede hen over denne Lov, saa at det i alt Fald ikke her er Steedet til at forhandle dens Grundsætninger.

Nørgaard: Jeg vil takke den ærede Minister ret meget for det Svar, jeg fik paa min første Forespørgsel, da det deraf fremgik, at han, saafremt der maatte blive en betydelig Overskridelse af Summen, der er nævnt i Loven af 8de Marts 1856, vilde Ministeren ansee sig forpligtet til at komme med en ny Lov. Jeg slatter dette Svar saa meget mere, som jeg deri fandt en væsentlig Deel af, hvad jeg søgte, nemlig at faae det klart, om Ministeren vil erhverve sig en ny Lov, saafremt Summen betydelig overskrides. Denne Oplysning havde for mig stor Betydning. Hvad angaaer den ærede Ministers Øtring om, at min Mening om dette Forhold er noget enestaaende, da kan jeg ikke nægte, at det var meget heldigt for Ministeren, at han dog spøiede til: „i dette Thing“; thi den ærede Minister maa vel vide, at min Mening om denne Sag ikke er enestaaende hos det langt overveiende Fleertal af Folket, der udreder disse Ørder.

Indenrigsministeren: Jeg er overbevist om, at Alle, hvem et saadant Bidrag paaligger, helst ville have, at Foretagendet udføres paa Statens Bekostning. Men Spørgsmaalet er, om den store Befolkning vil have Arbejdet fuldført saaledes, at Staten bidrager $\frac{2}{3}$ s dertil. Naar det først er bestemt, at Arbejdet skal skee, saa kan man faae Underkrifter fra alle, eller idetmindste fra en stor Deel af de Bidragydende om, at Staten burde bære det Hele; men det er virkelig ingen Grund.